

פנימיות

מחשבת החסידות לעולם התורה

87

כסלו
ה'תשע"ז

ספר התניא קדישא

כשמאתיים ועשרים שנה מפעמת קדושת התניא בעולם הזה,

זה הזמן להתחזק בלימוד ספר התניא, ביחיד וברבים.

ובעבודתו הקדושה זכה, כי התניא שהוא אותיות "איתן" יעורר את ה"איתן" שבנשמה, אצל כל מי שלומד את ספרו הקדוש, ויפעל בו התחזקות בעבודת השי"ת".

(ספר השיחות תש"ג)

לפני הסתלקותו של המגיד ממעזריטש, הוא לקח את ידו של אדמו"ר הזקן בעל התניא והשו"ע ואמר לו: "י"ט כסלו הוא יום ההילולא שלנו". ואכן ב"ט כסלו תקל"ג נסתלק הרב המגיד, וכעבור עשרים ושש שנים, ב"ט כסלו תקנ"ט יצא אדמו"ר הזקן ממאסרו.

ההדפסה הראשונה של "ספר של בינונים - תניא" נגמרה ביום שלישי כ' כסלו תקנ"ז בסלאוויטא. ("היום יום").

ה"תניא" - המאסר והגאולה...

סיפר הרבי הרי"צ נ"ע באחת משיחותיו: ידועה האימרה כי מספר הימים בהם היה אדמו"ר הזקן במאסר (חמישים ושלושה ימים) הם כנגד מספר פרקי התניא, יום לפרק יום לפרק. מאסר אשר מיומו הראשון היה "ענין של נפשות", שהרי כידוע הובילוהו בעגלה שחורה המיועדת למורדים במלכות ונידונים למיתה.

בי"ט כסלו תקצ"ב אמר כ"ק אדמו"ר הצמח צדק: "אברהם אבינו ידע, כי עליו להוליד בן, אשר מזרעו יהיה העם הנבחר. וגם ידע את כחו של נמרוד שהוא "גיבור ציד" להמריד נגד ה', ויכול להיות שנמרוד בסיוע השטן וסיעתו ינצחוהו וימיתוהו, ובכל זאת מסר את נפשו בסכנה ממש. התנהגות אברהם לא ביטאה רק ענין של ביטחון בה', אלא גם מסירות נפש, שהרי הוא הפקיר וסיכן את נפשו בפועל לפרסם את אלוקותו יתברך בעולם, מבלי לחשוב מחשבות כלל מה יהיה אחרי כן.

כך גם הסבא, אדמו"ר הזקן, ידע את כוחו של השטן, המקטרג על שיטתו ודרכו של מורנו הבעש"ט והרב המגיד נ"ע, כי מאז שהתחיל לדבר ברבים את המאמרים של ספר התניא, בשנת תקמ"ב, נתחזקה ההתנגדות באופן מבהיל... - "סבי הפקיר וסיכן את נפשו הקדושה, לסדר את ספר התניא תורה שבכתב של תורת חסידות חב"ד, וכה עמד בסכנת נפשות עד שנת תקנ"ט, שנוסף גם סכנת גופו הקדוש, וסבל יסורי מות נ"ג ימים כנגד נ"ג הפרקים שבספר התניא.

ללמוד דא"ח ובעיקר תניא לפני התפילה, ולחשוב בטלית ובתפילין, ולהתפלל אח"כ בענין זה".

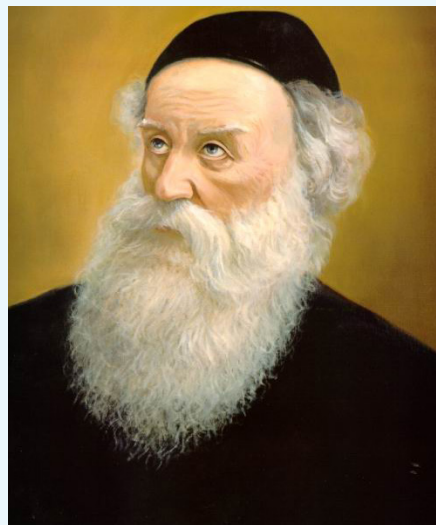
מדברי הרבי הרי"צ נ"ע: "כשיצא כ"ק רבנו מהסכנה הידועה בשנת תקנ"ט, הנה כרוז יצא בין החסידים, לקרוא בכל שבוע ושבוע פרק אחד מספר התניא כמו הפרשה של חמשה חומשי תורה, (שכן נ"ג פרקי התניא מכוונים כנגד נ"ג פרשיות התורה)".

התניא, מבאר כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו, הוא גילוי תורת הבעש"ט הק' בהבנה והשגה, זו החדרת פנימיות התורה" בשכל האדם ובנפשו פנימה. ענין זה מקרב את בוא הגאולה הקרובה, כפי שאמר מלך המשיח לבעש"ט הק' ב"עליית הנשמה" - שעל שאלתו - "אימתי קאתי מר?" - ענה מלך המשיח: "לכשיפוצו מעינותיך חוצה". כשיבוא משיח, כותב הרמב"ם "ולא יהיה עסק כל העולם אלא לדעת את ה' בלבד". לפיכך - ההכנה לזה - היא לימוד "ידיעת ה' - כפי כח האדם" - בשכלו והבנתו, בלימוד "ספר התניא" - המלמדנו ידיעת ה' - בהבנה והשגה.

לימוד ה"תניא" - וסגולותיו

אמר הרבי הרש"ב: "פרק תניא בעל-פה מביא שפע ברכה והצלחה". הגאון החסיד ר' הלל מפאריטש בעל "פלא הרימון" אומר: "ספר התניא הוא סגולה להחדרת האמונה. כאשר לומדים עם התינוק במלאות לו שלש שנים, את אותיות הא"ב מתוך ספר התניא, מובטח לו שיהיה 'מאמין'!" הרה"צ המהרי"ל הכהן אמר: "התניא הוא קטורת לכל המגפות הרוחניות של עקבתא דמשיחא", והרה"צ ר' זושא מאניפולי אמר: "עם ספר התניא נצא לקראת משיח צדקנו". בספר "לשמע אוזן" מביא בשם הרבי הרש"ב: "באם קורה ח"ו משהו אצל יהודי, הרי שבכוחו של כל אחד לפתוח את ספר התניא ולומר: "רבי, הושיעה!"

כשמאתיים ועשרים שנה מפעמת קדושת התניא בעולם הזה, ובהיותנו בחודש הגאולה, שמחים בשמחת חג הגאולה וראש השנה לחסידות - י"ט כסלו, זה הזמן להתחזק בלימוד ספר התניא, ביחיד וברבים. ויהי נועם ה' עלינו ומעשה ידינו כוננהו, בבנין בית המקדש השלישי, אמן ואמן!

"ספר התניא - התשובות

לכל השאלות

כותב אדמו"ר הזקן בהקדמתו לספר התניא: "על כן רשמתי כל התשובות על כל השאלות... כי בהן ימצא מרגוע לנפשו ועצה נכונה לכל דבר הקשה עליו בעבודת ה'.. ומי שדעתו קצרה להבין.. ירש שיחתו לפני הגדולים שבעירי והם יבוננוהו".

אדמו"ר ה"אמצעי" אמר: "עם ספר התניא פתח אבא היכל חדש במתיבתא דרקינא!"

ואמר הרבי הרש"ב: "המחשבה ב"דברי אלוקים חיים" עם טלית ותפילין, פועלת הרבה בתפילה שאחר כך ובהתנהגותו במשך כל היום... ולזאת הכרח גדול

הדרן על שו"ע אדמו"ר הזקן

בדורכו" אינה גזירת הכתוב, אלא מילתא בטעמא – "הואיל ואינו מתכוין להעבירן שם בשביל כך".

ג) בסיומה של ההלכה מוסיף רבינו הזקן את המילים "וכן כל כיוצא בזה". שכן, ידועה מחלוקת הפוסקים לגבי פטורו של "דבר שאינו מתכוין", האם הוא נהג במלאכות שבת בלבד, או שמא אף בשאר איסורים. לדעת בעל השאלות (שאלתא ק"ה) פטור זה הנו במלאכות שבת בלבד, משום שרק בשבת הדין הוא ש"מלאכת מחשבת אסרה תורה", ו"דבר שאינו מתכוין" אינו בכלל "מלאכת מחשבת" (שבת דף ק"י ע"א, תוספות ד"ה תלמוד). ואילו לדעת רוב הפוסקים, אף בשאר איסורים "דבר שאינו מתכוין" פטור. ומשום כך מוסיף רבינו הזקן את המילים הללו, ללמדנו, שמכיון שטעמו של הירושלמי הדורש "ולא בדורכו" אינו מחמת גזירת הכתוב אלא משום "דבר שאינו מתכוין" (אף שאין מדובר באיסור שבת), נמצינו למדים שאף "כל כיוצא בזה" בשאר איסורים, "דבר שאינו מתכוין" פטור.

והנה, דין זה שאינו מתכוין פטור, הוא דוקא כאשר פעולת ההיתר שהוא מכיון לה אינה גוררת עמה בהכרח מלאכת איסור. שאז, גם אם קרה וכתוצאה ממעשה ההיתר נוצרה מלאכת איסור, הרי שמלאכה זו היא בבחינת "דבר שאינו מתכוין". אולם במידה ופעולת ההיתר גוררת עמה בהכרח מלאכת איסור שהיא "פסיק רישיי" (שבת דף ע"ה ע"א), מתייחסת הכוונה לפעולת ההיתר גם לתוצאת האיסור הבלתי נמנעת, ואין זה "דבר שאינו מתכוין".

ועל פי זה יש להבין בנידון דידן, מדוע "אינו עובר על לא תחסום אם חסמן וכו'", הואיל ואינו מתכוין וכו'". שכן, למרות שהמוליך את הפרות על התבואה אכן אינו מכיון לדישה אלא לקיצור דרך בלבד, הרי שהדישה היא תוצאה הכרחית ובלתי נמנעת של הילוך זה, והיא איננה בבחינת "דבר שאינו מתכוין" לו. ומדוע מנמק זאת רבינו הזקן בכך ש"אינו מתכוין להעבירן שם בשביל כך"?

ובהכרח איפוא לומר, שכלל זה ש"פסיק רישיי" אסור, הוא דוקא כאשר פעולת ההיתר גוררת עמה בהכרח את האיסור עצמו, ולא את הרקע לאיסור שהוא היתר לכשלעצמו.

כלומר, כאשר למשל אדם גורר בשבת

בסעיף האחרון המסיים את השולחן ערוך שלו, כותב רבינו הזקן, וז"ל: "פרות המהלכות על התבואה לפי שירט להן הדרך, אינו עובר על לא תחסום אם חסמן, אף על פי שהתבואה נידושה מאליה דרך הילוכן עליה, הואיל ואינו מתכוין להעבירן שם בשביל כך. וכן כל כיוצא בזה".

כלומר, פרות המהלכות על גבי תבואה זו נידושה מאליה תוך כדי הילוכן, אין בחסימת פיהן משום "לא תחסום שור בדישו" במידה וההילוך במקום זה אינו מכוון לצורך הדישה, אלא רק לשם קיצור דרכן לדוש במקום אחר. שכן, במקרה שכזה וכיוצא בו, הרי זה בבחינת "דבר שאינו מתכוין".

ומקור דין זה הוא ממה שכתב הרמב"ם בפרק י"ג מהלכות שכירות הלכה ד', וז"ל: "ופרות המהלכות על התבואה לפי שירט להן הדרך, אינו עובר עליהן משום בל תחסום".

והנה, ההשוואה בין לשונו של רבינו הזקן ללשונו של הרמב"ם מלמדת, כי רבינו הזקן מוסיף שלושה ענינים שאינם נמצאים בדינו של הרמב"ם.

שכן:

א) המילים "אף על פי שהתבואה נידושה מאליה דרך הילוכן עליה", אינן מופיעות בלשונו של הרמב"ם. ועל כן, היה מקום לפרש בכוונת דבריו, כי לא מדובר כלל שהפרות דשות תוך כדי הילוכן. ומכל מקום, החידוש במה שאינו עובר על חסימת פיהן הוא, בכך, שלמרות שהילוכן של הפרות במקום זה הוא למטרת דישה (במקום אחר), בכל זאת עדיין אין זה בכלל "בדישו".

ומשום כך מוסיף רבינו הזקן את המילים הללו, ללמדנו, כי המדובר הוא שאכן הפרות דשות תוך כדי הילוכן (וכך מפרש המשנה למלך בדברי הרמב"ם שם), ואף על פי כן "אינו עובר על לא תחסום אם חסמן".

ב) בעוד שהרמב"ם אינו מנמק מדוע "אינו עובר עליהן משום בל תחסום", הרי שרבינו הזקן מנמק זאת "הואיל ואינו מתכוין להעבירן שם בשביל כך". ואם כי הרמב"ן (בב"מ דף פ"ט ע"א) מביא כטעם (אחר לכאורה) לכך את דרשת הירושלמי (תרומות פרק ט' סוף הלכה א') "בדישו, ולא בדורכו", הרי שלדעת רבינו הזקן יש לומר, כי דרשת הירושלמי "ולא

חפץ על גבי הקרקע כך שבהכרח יוצר חריץ באדמה, הרי שלמרות שהוא אינו מתכוין ליצירת החריץ, מכל מקום, מכיון שיצירת החריץ האסורה משום חרישה היא "פסיק רישיי", אין זה "דבר שאינו מתכוין". או למשל, כאשר מצורע נושא מקל על גבו הצרוע כך שבהכרח יוסר ממנו הנגע, הרי שלמרות שהוא אינו מתכוין להסרת הנגע, מכל מקום, מכיון שהסרת הנגע האסורה היא "פסיק רישיי", אין זה "דבר שאינו מתכוין" (ויש צורך בלימוד מיוחד כדי להתיר זאת, בשבת דף קל"ג ע"א).

אולם בנידון דידן, כיון שהאיסור הוא רק לחסום את פיהן של פרות העוסקות בדישה, ואין כל איסור לדוש בפרות שפיהן אינו חסום, נמצא, דמאחר שחסימת פיהן של הפרות עצמה אינה תוצאה הכרחית של הילוכן על התבואה, שהרי בידו שלא לחסום, ומה שהכרחי זאת רק הדישה שהיא פעולה מותרת לכשלעצמה, הרי שאין זה "פסיק רישיי" ההופך את שאינו מתכוין לאיסור למתכוין, ומשום כך "אינו עובר על לא תחסום אם חסמן וכו'", הואיל ואינו מתכוין להעבירן שם בשביל כך".

ומתוך כך יש להסיק דין חדש. שכן, כשם שישנו איסור "לא תחסום שור בדישו", שלא לחסום את פיו של שור שעוסק בדישה, כך ישנו איסור "לא תדוש בחסימה", שלא לדוש בשור שפיו חסום (ב"מ דף צ' ע"ב, שולחן ערוך חו"מ סימן של"ח סעיף ג'). ונמצא, דדין זה ש"פרות המהלכות על התבואה וכו'", אינו עובר על לא תחסום אם חסמן וכו', הואיל ואינו מתכוין וכו', הוא רק כאשר החסימה מתבצעת לאחר שהפרות כבר מהלכות על התבואה ודשות אותה, שאז, פעולת הדישה ההכרחית שהיא מותרת לכשלעצמה אינה בבחינת "פסיק רישיי". אולם, אם הפרות מהלכות על התבואה כאשר פיהן חסום מכבר, הרי שאז עובר המוליך ב"לא תדוש בחסימה" למרות שאינו מכיון לדישה, כיון שהדישה האסורה בפרות שפיהן חסום היא תוצאה בלתי נמנעת מהילוכן על התבואה, ואין זה "דבר שאינו מתכוין".

השיחה נדפסה ב"לקוטי שיחות" כ"ז שיחה לפרשת כי תצא

צילום: chabad.info

הבריסקער שהפך לחסיד

המזלג אודות ר' אהרון מסטרשילא. רכשתי אז את רוב ספרי אדמור"י חב"ד ומאז אני משקיע את עצמי בלימוד תורת החסידות."

מה חידשה לך תורת החסידות?

"ב"ה זה זמן רב שהנני מגדיר עצמי כחסיד חב"ד. באופן כללי ביותר, בכל המגזרים בעולם היהודי השומר תורה ומצוות, נכונה האימרה 'ראיתי בני עליה והמה מועטים', ורוב הציבור זורם באיזה מערך התנהגותי שבלוני כפי המוסכם באותו מגזר ודי לו בכך שעונה על ציפיות החברה שנמצא בתוכה. מי שגם מצליח לבלוט בהישגיו ודאי שמתמלא בהרגשה של סיפוק אישי. יחידי סגולה, נפשם כמהה למעבר למוסכמות, ומחפשים תובנות שכליות לחובתם בעולמם ומשתוקקים להרגשה של קדושה והתעלות בעת קיום תורה ומצוות.

ספר התניא בא להבהיר באופן פנימי ומושכל את תכלית הבריאה ואת העבודה הפנימית בזיכוך עצמו בפנימיותו, מעבר להתנהגות המעשית ואת ההשלכות הכלל עולמיות הנובעים מכך ומכוון להבנת השלכת כל מעשה הן לטוב והן למוטב ח"ו, הן בנפש הפרטי והן בשורשי בעולמות העליונים. הוא גם מווסת ומכוון את המעריך הרגשי של העובד באהבת ה' בדרגותיו השונות וכן את יראת ה' ואף מכוון למצב של שמחה תמידית - וודאי בעת קיום המצוות - ומדריך את העובד במלחמה התמידית המתחוללת בקרב. הידיעה שנמצאים בגופו שתי 'ישויות' שונות המתמודדות על השליטה בגוף ולא נפש אחת מבולבלת שרגע אחד רוצה טוב ורגע אח"כ רוצה היפך הטוב, מקלה מאד את התמודדות, ומורה דרך למי שחטא ופגם, כיצד יתקן את אשר פגם בכמה רמות של עבודה וכו'.

בכלל תורת החסידות מלמדת כיצד להתבונן בגדלות ה' להבין את סדר ההשתלשלות ואחר-כך להבין היטב את הביטול של העולמות בדרגותיו השונות בכדי שעל-ידי הלימוד הפנימי בזה, וכפי שהדברים באים בעבודה, יאירו ויגלו את

הגאון ר' שמואל גד יצחק יודייקין שליט"א מבני-ברק, נולד וגדל כ'מתנגד' במלוא מובן המילה. אבל היום, אחרי שנחשף לתורת החסידות ולאורו הגדול של הרבי, הוא מכנה את נשיא הדור "מלך-המשיח שליט"א", זכה להוציא ספר עב-כרס בן 700 עמודים ובו שיחותיו ומכתביו של הרבי על ספר התניא, ומדביק בהתלהבותו ובהנהגתו - אף שבמראהו החסידי איננו נראה כזה - את כל רואיו ומכיריו.

איך נחשפת לתורת החסידות?

"משנת תשנ"ב התחלתי ללמוד בעיון את כתבי הרמ"ק. בערב פסח תשנ"ז מכרו בבית הכנסת את הספר 'שער הייחוד והאמונה' לר' אהרון סטראשילא במחיר זול. הסתכלתי ברפרוף והוא היה נראה לי מעניין, אז רכשתי אותו והחלטתי לעבור עליו במשך החג. כשלמדתי בספר אורו עיני, ודברים רבים שלמדתי עד אז ולא היו נהירים לי, נהיו לי ברורים. פשוט הרגשתי אור גדול בנפשי.

מהקדמת הספר הבנתי שמחברו הוא תלמיד אדמור"ר הזקן, אך לא ידעתי מהו מעמדו ומה ההתייחסות אליו בחסידות חב"ד. גם לא הייתי מודע כלל, לכלל תורת חסידות חב"ד, זולת ספר התניא וספרי לקוטי-שיחות שנתקלתי בהם. אחרי החג המשכתי בלימוד תורת הרמ"ק, אך כל הזמן הציק לי שאינני מצליח להבין את הדברים כדבעי, כפי שהייתי רגיל בלימוד תורת הנגלה. במסגרת חיפושי אחרי שיטה בקבלה, בה אפשר להבין את הדברים באופן מושכל כפי למוד הנגלה, הגעתי להתייעצות עם ראש ישיבת 'שער השמים' ר' פישל אייזנבך זצ"ל, שרק אחר-כך נודע לי כי למד בישיבת 'תורת אמת'.

הרב אייזנבך הבין מיד לנפשי ואמר לי ללמוד את תורת אדמור"י חב"ד, וטען שעל-ידי-כך אוכל להבין את כל כתבי האר"י וגם את תורת הרש"ש. שמחתי מאד על תשובתו, בזכרי את האור הגדול שהאיר בנשמתו בפסח ונסעתי לכפר חב"ד. נכנסתי לחנות קה"ת ושם הסבירו לי על קצה

הנפש האלוקית ויזככו את הנפש הבהמית ויגיעו לביטול אמיתי בדרגותיו השונות ובסופו של דבר יגיעו לרמת תודעה אמיתית ש'אני לא נבראתי אלא לשמש את קוני'."

כיצד הגיבו החברים והידידים למהפך שחל בך?

"כפי שציננתי, עוד טרם שהיכרתי את תורת החסידות, צללתי לעולם הקבלה והוצאתי לאור כמה ספרים ערוכים מתורת הרמ"ק. על ספרים אלו קיבלתי הסכמות חשובות ביותר מגדולי ומאורי הדור. אולם, ההסכמות החשובות שקיבלתי, בצירוף העובדה שספרים שחיברתי בנגלה דתורה על סוגיות הש"ס בשם 'דברי שלום' (בעיקר במשא ומתן פלפולי בסוגיות דאגדתא) ו' חלקים שכבשו את עולם התורה בארץ ובחו"ל בשנים תשמ"ח-תשנ"ד ומהם נמכרו אלפים רבים של ספרים, הביאו לכך שהציבור קיבל אותי בכבוד ודרך ארץ.

טרם שהתחלתי להדפיס ספרים בתורת חב"ד, עברתי אצל גדולי הדור המקובלים על הציבור הליטאי, וכולם למעט שניים, נתנו לי את הסכמתם וברכתם. חלק מהם הרשו לי להזכיר את שמם, וחלק בקשו ממני שלא להזכירם. בשנת תש"ס הוצאתי לאור את הספר 'שער הייחוד והאמונה ע"פ עמוד אש' הכולל ביאור על ה' פרקים ראשונים של שער הייחוד והאמונה ערוך מכתבי הרבי הרש"ב זצוקלה"ה ובפתיחת הספר הובא ברכתם של הרבנים שליט"א וצ"ל: רבי משה דושינסקיא, רבי משה שטרנבוך, רבי מיכל זילבר, רבי שמואל הלוי ואזנר, רבי יצחק שלמה אונגר, רבי נתן גשטטנר, רבי יששכר מאיר, רבי דוב יפה, רבי יהודה עדס, רבי יחיאל פישל אייזנבך, רבי יעקב מאיר שכטר, רבי דניאל פריש, רבי יוסף ליברמן, רבי משה שפירא ורבי גמליאל הכהן רבינוביץ.

היכולת הרוחנית שבתוועדות

פרק ו'

מאת הרב ישראל יצחק זלמנוב

מעולם לא חשב על כך. "אז מה אתה רוצה להוכיח?" – "שרק מי שמתוודע לעולם המושגים החסידי, יכול להבין את המשמעות, ובעקבות זאת גם להבין את נושא ההתוועדות".

"מה הקשר בין זה לבין התוועדות?" שלומי באמת לא הבין. – "בהתוועדות יושבים עשרה יהודים ועוסקים בתורה, מדברים דברי תורה, ועוסקים בדרכי הבאת התורה לתוך חייהם, יש שם השראת השכינה!" אמר שימי בהחלטיות.

"למה אתה מדבר כל כך בתוקף..." הגיב שלומי, "אני יכול לשמוע את דבריך גם בלי הטון התקיף..." הוא התיישב מולו, מחליט לא לצאת מ'אוצר הספרים' (בלי נדר...) בלי תשובה הגיונית, שכלית, קרה, נטולת רגשות.

**"מה!?" הופתע שלומי.
"למה כוונתך?" – "יש
משנה פשוטה בפרקי
אבות, שם אומר התנא
הקדוש רבי חלפתא בן
דוסא איש כפר חנניא כמה
מילים שנשגבות מבינתנו,
ונלאיתי למצוא מי שיסביר
במילים הגיוניות את
משמעות דבריו".**

"אני מדבר בתוקף כי קצת מרגיז אותי ההתייחסות שלך לענין כל כך נעלה וקדוש. אתה חוקר את זה במשקפיים הגיוניות, שכליות, בקרירות, בלי רגשות, כאילו אין לך נשמה, כאילו אתה פרופסור למחקר

רחובות, חצה במעבר החצייה ונכנס בשערי הישיבה. רגליו נשארו אותו לאוצר הספרים, וכצפוי, פגש את שימי. הוא ישב ולמד בניגון, אותו ניגון לבבי שבו למד מאז הכיר אותו שלומי. שימי הרים את עיניו לשמע הפסיעות וחיך בנעימות למראה שלומי. "נו, כבר קיבלת תשובות לכל השאלות שלך?" התעניין.

"הבנתי שאני לא מבין" הפטיר שלומי, והאכזבה נשמעה בקולו. "הכל נשמע לי כל כך מיסטי, לא מחובר למציאות, קשה מאוד להבין את זה בשכל".

שכינה שרויה ביניהם

שימי הקשיב בקשב רב למילים היוצאות מפיו של שלומי. הוא לא מיהר לענות, אלא הרהר לכמה רגעים ואחר אמר לאט: "ואת דברי רבי חלפתא בן דוסא איש כפר חנניא אתה כן מבין?".

"מה!?" הופתע שלומי. "למה כוונתך?" – "יש משנה פשוטה בפרקי אבות, שם אומר התנא הקדוש רבי חלפתא בן דוסא איש כפר חנניא כמה מילים שנשגבות מבינתנו, ונלאיתי למצוא מי שיסביר במילים הגיוניות את משמעות דבריו". שימי דיבר ביקוד אש, ושלומי מעט נבהל למשמע סגנון דבריו. מאזניו הרגישות לא נמלטו ההדגשה של שימי במילים "התנא הקדוש", לאמור: דבריו מקובלים עלי גם אם איני מבין אותם לאשורם.

"עשרה שיושבין ועוסקין בתורה, שכינה שרויה ביניהם" אמר שימי בניגון 'שלו', "שכינה שרויה ביניהם. פעם הרגשת את השכינה נמצאת בהיכל בית המדרש? ב'חבורה' שלך? בלימוד ה'קצות' עם החברים לכיתה?".

בינו לבין עצמו, שלומי הודה כי

תקציר הפרקים הקודמים: שלומי תמה מדוע שותים 'משקה' בהתוועדות. שימי מראה לו את דברי השל"ה לפיהם צדיקים וקדושי עליון גילו סודות התורה דווקא בעת שכרותם. הוא חוזר לבית הכנסת החב"די ומשוחח עם המשפיע שמונה באזניו כמה יסודות בהתוועדות חסידית. המשפיע מבאר לו את שלושת הרבדים בקיום מצוה – בגוף, בנפש ובנשמה, ומרחיב בקיום מצות אהבת ישראל ברובד ה'נשמה', המתגלה על ידי התוועדות חסידית.

המשפיע מסביר כי יש כאלו שמתתפים בגופם ב'תרופה' = התוועדות חסידית, אך אינם משתמשים ב'מרשם' המדויק = לא משתתפים באופן קבוע או עסוקים בכל מיני דברים טפלים וצדדיים, העיקר שההתוועדות לא תעורר את הנשמה, ולכן ההתוועדות לא פועלת עליהם מאומה.

ביציאה מבית הכנסת פוגש שלומי את גבאי בית הכנסת, שמספר לו סיפור חסידי ופותח אפיק חדש בהבנתו של שלומי: הסגולה הרוחנית שקיימת בהתוועדות. הוא קורא יחד איתו תיאור מההתוועדות חסידית בימים עברו, בה בעל התניא הביא לידיעת המסובים ש"מה שהתוועדות חסידית פועלת, אפילו מלאך מיכאל אינו יכול לפעול", ומגיע איתו למסקנה שהתוועדות חסידית מביאה לתובנה שיש דברים שנעלים מהשגת כלי השכל.

"הייתי רוצה להמשיך ולשוחח איתך על הנושא" אמר שלומי לגבאי החביב, "אבל אני ממהר מעט..."

"נו, בסדר" הפטיר הגבאי. "תוכל לפגוש אותי כאן בין מנחה למערב בדרך כלל. תדע לך שעל כל הענין של התוועדות חסידית יש הרבה מה לדבר" חתם, ונפרד ממנו לשלום.

שלומי נחפז בדרכו. הוא עבר כמה

התרבות החסידית"...

שלומי נדהם. בדיוק כך הוא ניגש לבחון את הנושא... "על סמך מה אתה קובע זאת?" שאל את שימי בלי קול.

"לא צריך הרבה כדי להבין זאת" ענה לו שימי. "גם אני שאלתי בעבר את השאלות שלך, אבל היחס שלי היה אחר לחלוטין. אי אפשר לבקר מנהג של יהודים, של חסידים מדורי דורות, בלי הכבוד הראוי, בלי הרגש הנכון שמתלווה לשאלות ולבדיקה שאתה עורך". שלומי שתק.

"ההכאה הכללית"

"ובמיוחד שדווקא להתוועדות יש מקור מהמשנה. מקובל מפי בעל התניא, ששמע מרבתי פתגם נוסף הקשור לדברי המשנה אודות השכינה ששרויה בין עשרה שעוסקים בתורה - שאילו נמצא מלאך אחד עומד במקום שיש בו עשרה מישראל ביחד, גם אם הם לא מדברים דברי תורה (!) תיפול עליו אימה ופחד בלי גבול".

"מדוע? הרי הם לא מדברים בדברי תורה?" תמה שלומי בקול.

"כי המלאך מרגיש ומכיר את השכינה ששורה עליהם. כתוצאה מכך, הוא היה מתבטל ממציאיותו לגמרי! אז נכון שאנחנו לא מלאכים, אבל מותר לנו קצת להבין את הגובה הרוחני של יהודי, ושל עשרה יהודים ביחד, ובפרט - כדברי המשנה - אם הם יושבים ועוסקים בתורה". שימי נעמד ממקום מושבו והחל מהלך מצד לצד ברחבי אוצר הספרים. נראה לשלומי כי הוא חוכך בדעתו האם לומר לו דברים נוספים או להסתפק במה שאמר עד עתה.

הוא החליט. "ההתוועדות החסידית גורמת ופועלת על היהודי שמשותף בה את "ההכאה הכללית". כאשר משתתפים בהתוועדות חסידית, יש כבר ההחלטה בנפש ואת ההרגשה של הצורך להשתנות. זה נובע במפורש מהשראת השכינה, שמזרימה כוחות וחיות לנפש היהודי בעת ההתוועדות. גם אם לא מרגישים זאת מיד, בתקופה לאחר מכן ניתן לייחס התעוררות רוחנית להשתתפות בהתוועדות בימים

שקדמו לה".

"וזה מספיק, ההשראה הזו? מה עם מעשי האדם? מה עם לימוד התורה יום יום? מה עם החלק שלי, שמגיע ממני, שתלוי בי?" הקשה שלומי. "זה נראה לי מידי קל - ואולי, בהסתייגות, גם לא נכון לומר שהתוועדות פועלת את ההתעוררות, בה בשעה שאני לא עושה כלום מציד".

שימי הנהן בראשו, כמסכים. "נכון. הנשמה של המשתתפים בהתוועדות מתעוררת, כמו אותה בת קול שיוצאת ומכרזת בכל יום "אוי להם לבריות מעלבונה של תורה", ואת זאת שומעת הנשמה ומתעוררת ללימוד תורה. כאשר האור האלוקי שורה ונמצא בגלוי בהתוועדות, בדרך ממילא הנשמה מתעוררת. אולם, כל זה מהווה רק הקדמה והכנה".

עצם השהיה בהתוועדות מביאה ליהודי את הביטול הכללי. מעין הלם מוחלט לתאוותיו ומשאלותיו הגשמיים והחומריים. כמו מכה רצינית שמישהו מקבל והוא לא מסוגל להניע את עצמו ברגעים הראשונים.

"הקדמה והכנה למה? ללימוד התורה?".

- "להכל. היית פעם בהלם מוחלט?" שאל לפתע שימי שאלה שלא מן העניין. שלומי הנהן, לא מבין לאן חותר שימי. - "כשאדם נמצא בהלם מוחלט, הוא לא מסוגל לחשוב על פרטים. כל כולו מונח בהפתעה או בדבר שגורם לו מעין שיתוק מחשבתי.

כך גם בהתוועדות: עצם השהיה בהתוועדות מביאה ליהודי את הביטול הכללי. מעין הלם מוחלט לתאוותיו ומשאלותיו הגשמיים והחומריים. כמו מכה רצינית שמישהו מקבל והוא לא

מסוגל להניע את עצמו ברגעים הראשונים.

לאחר מכן, אחרי הביטול הכללי שיש ליהודי שמשותף בהתוועדות - צריך להגיע לשלב הבא, שהוא בעצם השלב העיקרי: עבודה פרטית, בסדר מסודר, ב"סור מרע ועשה טוב". לקבל החלטות טובות בתחומים בהם צריך להימנע מעשיית רע או להתחזק בקיום מצוות ומעשים טובים.

השלת התרדמת הרוחנית

ההתוועדות החסידית מעירה את האדם משינה רוחנית עמוקה, כמו קוראת לו להשיל מעליו את התרדמת הרוחנית בה הוא שרוי, ומראה לו נתיב רוחני מואר בו יוכל ללכת בבטחה. כל זה נובע מהיכולת הרוחנית הנפלאה שקיימת בהתוועדות, מהשראת השכינה שנותנת ומעניקה כח לכל יהודי באשר הוא לגלות את נשמתו במעמד יהודים נוספים". שימי סיים את המונולוג הארוך, שנאמר תוך כדי הליכה מצד לצד ובנפנופי ידיים.

פניו של שלומי הסמיקו. "אתה מעניק הרגשה לא נעימה" מחה באזני שימי, "אני מסכים לתוכן דבריך, אבל קשה לי עם העובדה שעד היום לא נחשפתי למהלך החשיבה החסידית. זה כמו לבוא ולשנות בתוכי מוסכמות ותובנות, לשנות את דרך החיים שלי, אני מרגיש לא מספיק ראוי ולא מספיק עובד השם לאור כל הדברים שגיליתי בימים האחרונים..."

שימי הקשיב דומם. מבע פניו השתנה, וחיוך גדול עלה על לחייו. "ראה שלומי, אני מחזיר בחזרה את המילים הבוטות בהן התבטאתי אך לפני כמה דקות. אתה ממש לא חוקר בקרירות ובאדישות, אלא 'נכנסת' לתוך הנושא... ממש נוגע לך העניין, אפילו הרבה יותר ממני, ואני מלא הערכה כלפיך. דומני שעליך לפנות בנושא למישהו מוסמך יותר ממני, והוא יענה לך על מה שהעלית כאן כעת..."

המשך בגליון הבא בע"ה

מושגי יסוד בחסידות

כסלו

חודש הניסים והגאולה

מאת הרב ישבעם הלוי סגל
משפיע בכפר חב"ד

האמונה הצרופה בה'.
כי עיקר ושלימות ה"שמן" שבתורה (רזין דרזין) נעשה ב"חג החגים" י"ט בכסלו - ראש השנה לחסידות.

כי גם כאשר בטלה הגזירה "להשכיחם תורתך" (תפילת שמונה עשרה), ע"י ה"שמן" שבתורה, היתה זו רק השפעת והארת האמונה על לימוד הנגלה שבתורה.

אבל בהתגבר החושך בעולם ע"י צרות הגלות - הפרעות והטבח שעשו האויבים בעם ישראל, מסעי הצלב, גזירות ת"ח ות"ט ועוד, רח"ל, בהם נכחדו מאות קהילות ישראל ובטלו לומדי תורה, גם ילדי ישראל נאלצו לחפש פת לחם כדי לשרוד, וכך גדלו דורות של בורים ועמי הארץ שלא ידעו קרוא וכתוב, ונוצרה סכנה ממשית לקיום העם היהודי.

ואז חשף ה' זרוע קדשו, והוריד לעולם את נשמת מורנו הבעש"ט נ"ע - אור שבעת הימים - אשר הפיח רוח חיים בעם ישראל, כשגילה את ה"שמן" שבתורה - סודות ופנימיות התורה, כלימוד חשוב ועיקרי לכשלעצמו, ולא להסתפק בהשפעת האמונה על לימוד הנגלה בלבד.

וכך הצליח מורנו הבעש"ט לקרב את המוני בית ישראל אל האמונה בתורה, וקיום מצוות מתוך תמימות לב שלם באהבת ישראל ושמחה.

בשנת תק"ז באחת מעליות הנשמה שערך מורנו הבעש"ט לעולם העליון, שאל את נשמת מלך המשיח: "אימתי קאתי מר?" (מתי יבוא אדוני לגאלינו?).

נענה, "לכשיפוצו מעינותיך חוצה".
כאשר מעיינות תורת החסידות (שמן שבתורה) יתגלו, עד שגם אלו המוגדרים כ"חוצה" - מחוץ ליהדות ורחוקים ממנה - יושפעו ממנה, אז תבוא הגאולה.

ובראשם בניו החשמונאים, אשר יצאו למלחמה בחירוף נפש נגד צבא יוון האדיר, והצליחו לגרשם מן הארץ, וחזרה מלכות לישראל יתר על מאתים שנה (רמב"ם הל' חנוכה פ"ג).

באופן סמלי התבטא הנס במציאת מעט שמן טהור למנורה, ועוד זאת שהמעט הספיק לשמונה ימים.

נס פך השמן הגשמי, היה ביטוי לנס העיקרי - הרוחני - נצחון האמונה שבתורה. התורה המשמשת "מזון" לנשמה - גילוי אור אלוקי בפנימיותה, וכמו שכתוב "ותורתך בתוך מעי" (תניא פרק ה').

"לחם", "מים", "יין" ו"שמן" - רומזים על דרגות שונות בתורה.

"לחם" ו"מים" רומזים על הנגלה שבתורה (מקרא משנה וכו'), כמו שכתוב "לכו לחמו בלחמי", וכן כתיב: "הוי כל צמא לכו למים".

"יין" רומז על רזין דאורייתא (סודות התורה) - "ינה של תורה" (היום יום כ"ט שבט), ונרמז בגימטריא - "יין" (70) = "סוד" (70).

"שמן" - רומז על רזין דרזין בתורה, גילוי עצמותו ית' בתורה - "אורייתא וקוב"ה כולא חד" (התורה כפי שהיא מאוחדת בקב"ה). ובכדי לנצח את הטומאה והכפירה בה' אלוקי ישראל שהפיצו היוונים, התחזקו החשמונאים ב"שמן" התורה.

ועל נצחון האמונה האלוקית בלימוד התורה וקיום המצוות, תיקנו רז"ל להדליק נרות חנוכה ולהודות ולהלל לקב"ה לדורות עולם.

חג החגים - י"ט כסלו

בכסלו חלים עוד חגים הקשורים בנצחון

כסלו, חודש מבורך בניסים ונפלאות בכל דברי ימי ישראל, ובמיוחד בכל הקשור לגילוי פנימיות התורה - עולמה של תנועת החסידות.

חג החנוכה

בכסלו נצחו החשמונאים את היוונים, טיהרו את המקדש וחנכוהו בהשבת עבודת ה' לדביר הבית.

המלחמה היתה - ביסודה ועיקרה - מלחמת תרבות בין היהדות לבין האליליות היוונית, והנצחון היה של האמונה באלוקי ישראל על הכפירה והיוונות האלילית (ראה היום יום ב' טבת).

תרבות יוון מייצגת את החכמה דקליפה - שהן החכמות החיצוניות והפילוסופיה היונית, שהיתה הניגוד לחכמת התורה, ומגמתם היתה להתגבר על חכמת הקבלה האלוקית ויסודותיה - האמונה בקב"ה בתורתו ומצוותיו, שהיא למעלה מעלה מבחינת ההשגה והשכל האנושי.

לכן כשחדרו היוונים למקדש בעזרת המתיוונים מקרב עם ישראל, והעמידו צלם בהיכל רח"ל, התאמצו לטמא את השמנים, שבהם היו מדליקים את נרות המנורה הטהורה, שנועדה להאיר את כל העולם באור הקדושה האלוקית.

ובזה סימלו את מאבק ההשכלה הטמאה המייצגת ומובילה אל הכפירה בה' ותורתו. מטרת היוונים היתה "להשכיחם תורתך", להשכיח - מלומדי התורה - שהיא "תורת ה'", ושהמצוות הן חוקי רצון ה', שרק זה הוא הבסיס לקיומן.

וכאן קרה הנס, מתתיהו בן יוחנן כהן גדול חשמונאי הכריז: "מי לה' אלי" ...! יוצא למלחמה ביוונים.

ונאספו אליו חסידים ואנשי מעשה,

אך דוקא משום עליונותה הרוחנית היא בבחינת "מקיף" שאינה יורדת להתלבש בשכל המוגבל במוח ובטבע המידות שבלב וכו' (עד שעלול להיווצר מצב ש"גנבא א פום מחתרתא - רחמנא קריא").

לעומת זאת, ההשכלה וידיעת גדולת ה' בשכל הנברא - חדורה ומלובשת במוח ולב האדם, ופועלת זיכוך והתעלות כוחות הנפש שבאדם בפנימיותו.

אך דא עקא, ששכל האדם מוגדר ומוגבל - ואין בו את העוצמה האלוקית והחזק במסירות נפש כמו האמונה.

השלימות בעבודת ה'

השלימות בעבודת ה' - אפשרית רק בשילוב ואיחוד האמונה עם השכל, על-אף הניגוד שבהם, תוך מיצוי המעלות שבהם. וזה חידש אדמוה"ז בתורת חסידות חב"ד.

רבינו הזקן לא הציב את השכל (חב"ד) במקום האמונה - חס ושלוש - שעליה יסד הבעש"ט את החסידות.

אדרבה, נקודת המוצא של תורת חב"ד היא האמונה התמימה שלמעלה מטעם ודעת - כתורת הבעש"ט, אך עם זאת אינה מסתפקת ב"אמונה" בלבד - בדרך "מקיף", אלא דורשת הפנמה בכל כוחות הנפש - בשכל ובמידות וכו'.

והיינו, עיסוק במחקר אלוקי בשכל ביחד עם אמונה שלימה ותמימה שלמעלה מהשכל, תוך כדי ניתוב ההתבוננות אל המידות הטובות שבלב - אהבת ה' ויראתו, ועד לעשייה בקיום המצוות בפועל - "עשיה לעילא".

איחוד של שני ההפכים כאחד!

איחוד זה אפשרי רק ע"י התגלות עצם הנשמה שבאדם - חלק אלקה ממעל ממש, שהוא למעלה - באין-ערוך - מהאמונה והשכל יחדיו, להיותם רק כוחות הנובעים מעצם הנשמה ובטלים אליה, ובהתגלותה יתאחדו כאחד.

נמצא, שחסידות חב"ד נובעת ומבוססת על תורת הבעש"ט, ועם זאת גם מביאה שלימות לתורת הבעש"ט, שמגלה בה את עצמותו ית', ועי"ז מחדירה אותה בכל חלקי נפש האדם - בשכל ובמידות וכו'.

המשך בעמוד 8

(ב) כי דורנו - דור אחרית הימים - זוכה לגילוי פעמי (עקבות) המשיח.

משיח צדקו נקרא "משיח" על שם המשיחה בשמן כמ"ש "בשמן קדשי משחתיו", ועל ידו יהיה עיקר ושלימות גילוי ה"שמן" (רזין דרזין) שבתורה, שילמד "סוד טעמיה ומסתרי צפונותיה", ועד ש"באותו הזמן (בימות המשיח).. לא יהיה עסק כל העולם אלא לדעת את ה' בלבד". ועל אחת כמה וכמה בני ישראל ש"היו חכמים גדולים ויודעים דברים הסתומים ושיגו דעת בוראם כו".

היינו שעיקר הלימוד יהיה ברזין דרזין שבתורה, ולכן ככל שהולכים ומתקרבים להתגלות של משיח צדקו, הולך ומוסיף בגילוי דשמן (רזין דרזין) שבתורה שזוהי ה"טעימה" ("טועמיה חיים זכו") מתורתו של משיח.

גם התגלות תורת החסידות באה בשלבים:

(א) ביסוד תנועת החסידות גילה מורנו הבעש"ט ותלמידו המגיד ממעזריטש את תורת החסידות הכללית.

וכך גילה מורנו הבעש"ט את עומק כח האמונה הטהורה שלמעלה מהשכל האנושי - בקרב כל ישראל, גם בקרב האנשים הפשוטים - עמי הארצות, וקרבים לעבודת ה' במעשים טובים ומידות טובות, על יסוד האמונה התמימה שבנשמתם.

(ב) רבינו הזקן - בעל התניא והשו"ע - תלמידו של הרב המגיד ותלמיד תלמידו של הבעש"ט, יסד את תנועת חסידות חב"ד (חכמה בינה דעת), על יסוד ההתבוננות השכלית בגדולת ה' - במוח, שכתוצאה מזה יולדו מידות טובות בלב - אהבת ה' ויראתו, כמשי"כ: "וידעת היום והשבות אל לבבך כי ה' הוא האלקים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד". והיינו, שהרגשות שבלב - באהבת ה' ויראתו - יולדו מהשכל שבמוח.

ה"אמונה" וה"שכל", שתיהן דרכים ישרות בעבודת ה', אך הן מנוגדות זו לזו במהותן, לכל אחת מעלתה וחסרונה.

האמונה היא כח עוצמתי הנובע מעצם הנשמה - בבחינת "בלי גבול", עד כדי מסירות נפש.

אלא שעל כל דבר טוב שבא לעולם מתעורר קיטרוג בשמים כדי לאתגר ולאץ את בני ישראל להתאמץ יותר ולהגיע להישגים ומעלות גבוהות יותר, עד התכלית הנעלית ביותר - שלימות הגאולה האמיתית במימוש פנימיות רצון ה' בבריאת העולם - ש"נתאוה הקב"ה להיות לו דירה בתחתונים".

לפיכך קמו למורנו הבעש"ט מנגדים רבים שקיטרוגו וטענו שהפצת פנימיות התורה לאלו שאינם ראויים, הרי זה חילול ה'.

שהרי "כבוד אלקים הסתר דבר" (משלי כה, ב.), וחז"ל דרשו על הפסוק "וכבשים ללבושך" - דברים שהם כבשונו של עולם יהיו תחת לבושיך (חגיגה יג.), ואין מגלים סתרי תורה אלא לצנועים וגם זאת בהסתר וכו'.

מזה נשתלשל שכעבור כמה שנים, קמו אנשי בליעל - על אף היותם בני ברית - שהעלילו על כ"ק אדמו"ר הזקן נ"ע - בעל התניא והשולחן ערוך - והלשינו עליו למלכות, והי' בסכנה של היפך החיים רח"ל, וציפו שבזה ימנעו ח"ו את התפשטות תורת החסידות בקרב ישראל.

ורבינו הזקן לא התחשב בקיטרוג שעליו, ופעל במסירות נפש לפרסם את תורת החסידות בקרב כל ישראל, גם למי שאינו ראוי.

גישה זו תואמת את דברי האריז"ל שאמר (ראה הקדמת הרח"ו לשער ההקדמות, ועוד): "דוקא בדורות אלו האחרונים מותר ומצוה לגלות זאת החכמה".

שתי סיבות עקרוניות הביאו את רבינו הזקן בעל התניא והשו"ע למסור את נפשו לגילוי תורת החסידות בדרא דעיקבתא דמשיחא.

(א) בגלל היות עם ישראל בשפל המדריגה, שנתמעטו השנים נתמעטו הדורות, ודורותינו אלה ב"עקבתא דמשיחא" הם בחינת עקביים בלבד לעומת הדורות הראשונים - בחינת ראש, ובלי גילוי פנימיות התורה יש חשש שיתנתקו ח"ו לגמרי מהיהדות, ובמצב של פיקוח נפש הרי זה "מותר ומצוה לגלות זאת החכמה", כי "עת לעשות לה' הפרו תורתך".

לו לאות ולחברו למופת...

הרב ישראל זוסמן, טוען רבני, תמך במשך שנים ברב הגאון שמואל יצחק גד יודייקין שליט"א בתור השתתפות של יששכר זבולון על-פי הנחייה מפורשת של הגאון הגדול הרב שטיינמן שליט"א.

קרובתו שחלתה במחלה הקשה ל"ע, הייתה בהריון מתקדם והרופאים הסבירו לה שהיא והעובר בסכנת חיים. היא ביקשה מהרב זוסמן להגיע לרבי ולבקש ממנו ברכה עבודה ועבור העובר שלה ואמרה ש"מה שיאמר הרבי - תעשה". הרב זוסמן הגיע לרבי ביום א' כ"ו אדר תשנ"ב למעמד חלוקת הדולרים.

כשהגיע תורו סיפר לרבי את סיפור קרובתו בקצרה. שאל הרבי לשמה ולשם אמה. לפתע, עצם הרבי את עיניו הקדושות לכמה שניות ממש, בהן חש שהרבי נמצא בעולמות אחרים, וכעבור כמה שניות שב לעולם הזה...

"הרופאים טענו בדיאגנוזה שלהם" אמר הרבי והמשיך: "מה שיש לה זו לא המחלה ובמילא גם השאלה השנייה האם תפיל את עוברה - מיותרת. יולד לה בן שיהיה מיוחד..."

הבדיקות החוזרות אכן הראו כי קרובתו של הרב זוסמן אינה חולה במחלה האימה. ההריון נמשך ובסופו נולד ילד בריא בכל.

כששיתף הרב זוסמן את הרב יודייקין הליטאי בספורו, ענה לו: "תן לי את כל הפרטים ואם יתבררו כנכונים אתחיל ללמוד את חסידות חב"ד", וכן היה...

(מתוך 'הלומים מספרים' מס' 4)

המשך מעמוד 7

חסידות חב"ד והגאולה

התגלות עצם הנשמה (חלק אלקה ממעל) בכל כוחות נפש האדם, אפשרית אך ורק בגילוי מהותו ועצמותו של הקב"ה - בעולם, וזה נעשה ע"י לימוד תורת חסידות חב"ד והליכה בדרכיה.

ובזה מתממשת פנימיות הכוונה בבריאת העולם, ש"נתאווה הקב"ה להיות לו ית' דירה בתחתונים", התגלות עצמות אין סוף ברוך הוא - בעולם הזה התחתון והמוגבל, שגם הוא מתאחד בעצמותו ית' - ובשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד.

זהו מימוש הגאולה האמיתית והשלימה, שהתחיל בה הוד כ"ק אדמו"ר הזקן בעל התניא והשולחן ערוך, ואחריו רבותינו נשיאינו עד הדור השביעי - כל השביעיין חביבין" - הוד כ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח - מהרה יגלה, המגלה תורת חסידות חב"ד בדורנו, "תורה חדשה מאיתי תצא", ולגאולה זו אנו מחכים ומצפים שתהיה בחסד וברחמים מ"ד ממ"ש.

לשנה טובה בלימוד החסידות ודרכיה - תכתבו ותחתמו.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד.

(עפ"י ספר ערכים בחסידות שי"ל בעז"ה בקרוב)

סקירת ספרים של הגאון האלוף הוד כ"ק אדמו"ר מה"מ מליובאוויטש

תורת מנחם

ספר

ענינו של משיח

מהפכה של הסברה

הספר 'ענינו של משיח' שופך אור חדש ומעניק כח להבין ולחיות משיח בפועל ממש. הספר מאגד בתוכו 600 עמודי תוכן המציגים את דבריו של הרבי אודות משמעותם של ימות המשיח, תקופתנו המיוחדת, והשליחות של דורנו 'קבלת פני משיח צדקנו', כמשנה סדורה ובהסברה ברורה. ספר מקיף, יסודי, מעמיק, וידידותי לקורא.

חצי יובל הוא פרק זמן משמעותי. חצי יובל עבר מאז ו' אייר תשנ"א, היום בו התווה הרבי את "הדרך הישרה" להתגלות משיח - לימוד עניני הגאולה. מאז ועד היום יצא לאור יובל מרשים של ספרים העוסקים בנושא, שהנגישו את עניני הגאולה לקהל הלומדים. חצי יובל שנים עברו מאז הכרזתו ההיסטורית של הרבי "סיימו את עבודת השליחות" והדבר היחיד שנשאר - קבלת פני משיח צדקנו בפועל ממש!

כעת, כעבור חצי יובל, הגיע הזמן לעלות שלב. תורת הגאולה של הרבי ניתנה לנו טיפין טיפין, רעיונות רעיונות, בפשט ובפנימיות. וקשה ללמוד להרכיב תמונה ברורה ולעמוד על משמעותם של דברים.

על צורך זה בא הספר 'ענינו של משיח' לענות. לסכם לבאר ולהנגיש את עיקרי תורתו של הרבי כמשנה סדורה ואחידה, בצורה מקיפה ויסודית, להביא את הדברים לכל עומקם, ויחד עם זאת בצורה מסודרת וידידותית לקורא, ובמיוחד לקורא התורני.

הרבי הודיע כי השליחות היחידה כעת הינה: "להכין את עצמו ואת כל בני ישראל לקבל פני משיח צדקנו, על ידי שהוא מסביר את ענינו של משיח באופן המתקבל לכל אחד ואחד לפי שכלו והבנתו כולל ובמיוחד - על ידי לימוד עניני משיח וגאולה, ובפרט באופן של חכמה בינה ודעת!" נקודה זו היא הציר המרכזי עליו סובב תוכן הספר.

הספר עוסק הן בתורת הרבי אודות משמעותם של ימות המשיח בכלל, והן בדבריו הק' אודות המשמעות האקטואלית של הדברים עבורנו.

הספר נכתב ונערך ע"י המשפיע הרב שלום דובער וולף ואת ההוצאה לאור נטלו על עצמם איגוד תלמידי הישיבות המרכזי 770 וארגון 'התאחדות החסידים'.